

ČESKÁ REPUBLIKA

USNESENÍ

Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Langáška, soudce Jaromíra Jirsy a soudce zpravodaje Jana Wintra o ústavní stížnosti , t. č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici , zastoupeného Mgr. Přemyslem Hašlarem, advokátem se sídlem Tábořská 922, Mlada Boleslav, proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 21. srpna 2024 č. j. 2 To 43/2024-78 a usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 12. dubna 2024 č. j. 33 Nt 102/2024-40, za účasti **Vrchního soudu v Praze a Krajského soudu v Českých Budějovicích** jako účastníků řízení, **takto:**

Ústavní stížnost se odmítá.**O d ů v o d n ě n í**

1. Rozsudkem, který nabyl právní moci dne 22. 3. 2007, uznaly soudy stěžovatele vinným pro dva trestné činy znásilnění v souběhu se zbavením osobní svobody, za což mu uložily nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 8 let a současně mu nařídily ochranné ústavní sexuologické léčení.
2. Stěžovatel se v řízení předcházejícím podání ústavní stížnosti domáhal povolení obnovy trestního řízení. Stěžovatel podal ke Krajskému soudu v Plzni rozsáhlý návrh s několika doplněními, ve kterém, slovy krajského soudu, květnatě vyličil svůj náhled na kauzu, která je podle něj komplotem zosnovaným proti němu mohutnou skupinou osob. Navrhl současně několik důkazů, které by dle něj měly přinést nové informace.
3. Krajský soud návrh na povolení obnovy řízení zamítl. Nejprve se věnoval údajnému protiprávnímu jednání policejních orgánů vůči stěžovateli, které však nedovodil. Následně se vypořádal s navrženými důkazy a novými skutečnostmi. Poukázal např. na to, že důkaz kamerovými záznamy je nerealizovatelný, jelikož žádné takové důkazy nebyly vůbec k dispozici; stěžovatel sám neuvedl, kde by takové kamery měly být a co by jimi mělo být prokazováno. Další okruh navrhovaných důkazů pak podle krajského soudu představovaly ty, které nebyly nové. Šlo např. o již provedené výslechy poškozených, u nichž se stěžovatel domnívá, že lhaly, a proto žádal (pouze) o nové provedení výslechů. Další skupinu důkazů pak představují ty, které sice formálně nové, tedy doposud neprovedené, jsou, ale materiálně nikoli, jelikož nejsou způsobilé zvrátit

rozhodnutí o vině. Jde např. o návrh stěžovatele na provedení důkazu „historie poškozených“, z níž by podle stěžovatele mělo vyplynout, že poškozené měly kapavku.

4. Proti usnesení krajského soudu podal stěžovatel stížnost k Vrchnímu soudu v Praze, který ji zamítl. Vrchní soud shrnul, že krajský soud se velmi precizně a srozumitelně věnoval všem významným aspektům podaného návrhu. S jeho závěry se vrchní soud ztotožnil.

5. Stěžovatel podal proti oběma usnesením trestních soudů ústavní stížnost. Ústavnímu soudu nejprve zaslal vlastnoručně psanou ústavní stížnost, kterou poté doplnil, a to třikrát sám a dvakrát prostřednictvím advokáta. Stěžovatel je nadále přesvědčen, že předložil důkazy, které odůvodňují povolení obnovy řízení. Současně vyjmenovává celou řadu základních práv a svobod, které krajský soud i vrchní soud porušily. Odkazuje také na nálezy Ústavního soudu, se kterými jsou napadená rozhodnutí údajně v rozporu.

6. Ústavní soud předesílá, že v řízení o povolení obnovy trestního řízení není jeho úlohou vyhodnocovat důkazy předložené odsouzeným; to je úlohou trestních soudů. Posouzení Ústavního soudu se může vztahovat pouze k tomu, zda soud rozhodující o povolení obnovy řízení rozhodl ústavně konformním způsobem, tedy zda návrh řádně projednal, odůvodnil a zda jeho právní závěry nejsou excesem či libovůlí. Zamítne-li soud návrh na povolení obnovy řízení, je stěžejní zejména, zda dostatečně odůvodnil, proč nešlo o skutečnosti dříve neznámé, které by mohly odůvodnit jiné rozhodnutí o vině (srov. např. nález sp. zn. III. ÚS 3386/09, bod 14).

7. Napadená rozhodnutí těmito ústavněprávními kritérii plně vyhovují a ústavní stížnost je proto zjevně neopodstatněná. V takovém případě postačí, je-li usnesení o odmítnutí stručně odůvodněno uvedením zákonného důvodu, pro který se návrh odmítá (§ 43 odst. 3 zákona o Ústavním soudu).

8. Alespoň stručně lze shrnout, že krajský soud se návrhu stěžovatele řádně, ba dokonce nadstandardně věnoval. Zabýval se i těmi námitkami stěžovatele, které považoval za nekonkrétní. I v jejich případě stěžovateli krajský soud srozumitelně vysvětlil, proč nemohou být důvodem pro povolení obnovy řízení. Své odůvodnění rozdělil krajský soud do logických celků, v nichž správně odlišil např., které důkazy vůbec nejsou nové, a naopak, které sice formálně nové jsou, ale nemohou nic změnit na vině stěžovatele.

9. Lze shrnout, že napadená rozhodnutí nejsou nijak svévolná, neodůvodněná ani vnitřně rozporná. Důvodům nepovolení obnovy řízení se trestní soudy dostatečně a ústavně konformně věnovaly a vypořádaly se se všemi stěžovatelem navrženými důkazy.

10. Ústavní soud proto ústavní stížnost mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků odmítl jako návrh zjevně neopodstatněný podle § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu.

Poučení: Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 9. dubna 2025

Tomáš Langášek, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kubacká

Lenka
Kubacká

Digitálně podepsal
Lenka Kubacká
Datum: 2025.04.09
13:59:38 +02'00'